

7. szám.
Február 16-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Változatok szomoru flautára, zenekarkiséréttel.

Hangjegyzette, s

HUNGARIA ARPADINA, született HUNNIA ATTILLÁTA urhölgynek ajánlja
Cserebogár sárga.*)

Dalindo (motivum) keservesen.

Sirva vigad a magyar.

Változatok. 1. (Pohár közt)

Vigadva sir a magyar.

2. (Toron.)

A magyar sirva vigad.

3. (Bach fuga tempóban.)

A magyar vigadva sir.

4. (á la Solferino.)

Sir a magyar vigadva.

5. (Zöld asztalnál.)

Vigad a magyar sirva.

6. (Asztal alatt.)

Sirva a magyar vigad.

7. (Gerliczésen.)

Vigadva a magyar sir.

8. (Háboru előtt.)

A magyar sir: vigad.

9. (Háboru után.)

A magyar vigad: sir.

10. (Budán.)

A sir magyar vigadva.

11. (Lovagiasan.)

A sir vigad: magyar.

12. (Ékesen.)

Magyar a sir: vigad.

Finale (67-esen.)

Vigad a magyar sir.

*) Bartalus István, hajdani tanulótlársam, s Reményi Ede, hajdani vándortársam kéretnek ezen szerzeményemet zongorára, s szép hegedűszóra alkalmazni, és illetőleg velencei karneválosítani, hadd lássa a művelt Europa, mily hajlékony-ság van dallamos nyelvünkben.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Jaj de soka megirkeznek! Miniszter urak! De nehezen varunk űket! Pinczimbül azota kiteszer izs megetek fagyut micsekbül egerek, a kiket elkiszitetem iluminatoria, is transparentben olajos papiros mind megbarnulta: a mi volt bene zöld, meg piros, mind lete fekete, a mi pedig volt fehér, az lete sarga. Igy csak nem kithetek ablakomba. Pécsiek tetek okosan; ha űk mar elkiszitetek faklyat, gyertyat, nem vartak, mig rajuk savanyodik hazafiui lelkesedizs, hanem előre megcsinyaltak iluminacziot, s mar most elvetetik gongyat. Bar mink izs ugy cseleketünk volna. No de meg gyün az izs, a mi nines ma, lehet holnap, lehet tegnap. Csak mar most, ha miniszterek kilesznek nevezve, is eczer kezükbe kapnak irasban kineveztetist, ugyan jól elzarjanak am kufferbe kineveztetist, is az nap el ne menyenek theatrumba este, hanem othon maragyanak mert franya reakzio kipes lesz kvartilyukrul irast el lopatnyi, s nem tudom, hogyan kapnak akor masikat? Ehez izs milyen nehiz volt hozajutnyi. Aztan mikor vasutra felülnek, ugyan vigyazanak am Genzern-dorfnal, hogy furfangos conductor el ne vigyen miniszteriumunkat Pest helyete a Pragaba! kivalt ha lesz iczaka; eczer csak azon vene izsre magat magyar miniszterium, hogy mar csehül vagyunk! Meg aztan az izs kitelik reactiotul, hogy locomotiv eleibe izs, mikor mar gyün Pest felü, hengeriti köveket, hogy magyar minisztereket öszetörjő; had ara izs csak nagyon vigyazanak. Is mihent Pestre megirkeznek magukat, azonal magyar miniszterium iletit tiz milio forintig asecuraltatnyi kel, mig pedig oesterreichische asecuranznal, hogy kintelen legyen maga nimet madkoznyi magyar miniszterium hoszu iletiirt.

No, olvastam romany is szerb nemzetisigek

törvényprojectumat, a kit csinyaltak testvireink számunkra legujaban. Nem tökiletezs! Engem semikipen ki nem eligiti. Keveset kivanak nagyon. Csak hogy minden varmegye, minden valasztokerület, minden varozs, minden falu, nemzetisigek szerint arrondiroztasik. In mig kivanam hozatetetnyi, hogy minden ucza nemzetisigek szerint arrondiroztasik, söt ha lakik egy hazban egy szerb, meg egy roman, az a haz izs kitfeli füriszeltesik, s mind a két risze kigömbölyitesik, söt ha egy romany nemzetisigü firfiunak szerb nemzetisigü felesige van, az izs külön arrondiroztasik, is gyermekek egyik labal romany, masik labal szerb iskolaba jarjanak. Aszt se nem egiszen helyeslek, hogy pört folytasa minden nemzetisig maga nyelvin, mert ha pildanak okajairt egy romany, meg egy rusinus procesusba keverednek, fölpörös illegal romanyul, alperes replikal russinyul, eczer csak azt veszi izsre fölpörös, hogy ütet exequalnak, s csak akor megtugya, hogy mi volt processusban? hanem azt ugy kelene projectalni, hogy a hol arrondirozot majoritasbul valo fölpörös, ot alpörös mindig fizesen; ha arrondirozatlan minoritashoz tartozik fölpörös, ot alpörös fölmentesik. Asztat izs keveselek, hogy magyar universitasban ezutan minden kathedra meli öt nemzetisigi kathedra izs legyen felalitva, a kiben magyar just, philosophiat, medicat etcaetera két nyelven agyanak elő, is orosz testviseinknek ne Magyarország törtinetit, hanem Muszkarszag törtinetit tanitsanak, a hogy törvényjavaslat projectal; — mert ez nem elig; in kövelelek, hogy mig ujsagok izs hat nyelven legyenek ezutan nyomtatva, s ha nekem kocsmaban hat nyelvtü spajzcedlit nem adnak, nem eszek semit.

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

Jetzt geht los! Most kezdődik már a hadd el hadd! A magyarok egymásnak a hajába kaptak. Nekünk csak biztatnunk kell *mind a két félt*, hogy „üsd, nem apád;“ egyik nap azoknak az ablakait fogják beverni, a kik illu-

mináltak, azok, a kik nem illumináltak; másik nap pedig azok, a kik illumináltak, fogják azoknak az ablakait beverni, a kik nem illumináltak. Magyar magyar ellen, deák Deák ellen fordul. Ez nem elég. Most egy titkos lap kezd megje-

lenni, az „1849“, mely még a tigriseket is pecsovicsoknak mondja: „le velük!“ Sőt úgy hallom, hogy még annak is jön egy másik, még titkosabb lap a sarkában, mely még a szélső baloldalt is ultra konzervatívnak fogja demonstrálni. Én legjobban tüzelem őket. Van egy csoport asseclám, derék, jó schmerlingianus provisoristák, a kik most ki fognak maradni a hivatalaiból: ezek most a legszabadelvűbb emberek. Mind vörös republikánus. Ezek előtt Madarász is csak táblabíró, a ki csak ott tud beszélni, a hol sok ember hallja: de bezzeg éjjel sötétben az utcán elkiáltani, hogy „le az országgyűléssel!“ ahoz kell bátorság. A tigrisek is csak a „Hon“-ban mernek opponálni, nyomtatva, de bezzeg nincs kurázsijok a házak falára felírni a véleményüket, mikor senki sem

látja. — No én elmondhatom Nagy Sándorral, hogy „ha a Presse levelezője nem volnék, szeretnék ablakos lenni Pesten.“ Legközelebb írni fogok önnek azokról a nagyszerű krawallokról, a mik itt pro és contra történni fognak. Lesz? nem lesz? még is lesz az ön lapja számára krawall. Ha dementirozzák, annál tovább tart a krawall hire. Ezeket aztán mind ráfogom a tigrisekre, hogy azok rendezték. Hanem ki ne adjon ön nekik, mert Patay bácsi azt ígérte a tigris konferencián, hogy ha találkozik egygyel, a ki azt meri mondani, hogy a tigrisek készítik a magyar minisztérium ellen a demonstrációt, úgy üti pofon, hogy mind a két szemé kiugrik. Nekem pedig szükségem van a két szememre. (Ugyan miért? Szerk.)

Robespierre Lügewakker.

A kortes élményei.

Egy álczás Schmerlingnek öltözött a bálban, s megszólít egy álczásnőt:

— Szép álczás nőm, nem lennél szives lehuzni a keztyűdet, kezeidről okvetlen rád ismerek.

— Teljék kedved, ime tessék.

— Fúj! sokat szoktál te mosogatni, és tudom, sok vizet hordtál már a Dunából.

— Igaz, hogy sokat hordtam, de még mind kevés volna a te gorombaságod és szennyes modorod lemosására.

Ujév napján jónak látott engem is felköszönteni valaki a kávéházban ilyenképen:

„A kortesi kadencia,

Mindnyájunknak garancia,

S ha van benne financia,

Csupa merő prudencia.“

Azon felül is megköszönöm alássan.

Egy angol tudós a londoni kristálypalotában felolvasásra készült a tűz biztos és korai elhárításáról. Midőn a palotához közeledett, épen akkor olták azt, mert valahogy kigyuladott. Félünk, hogy így járnak kormányférfiaink is, alkotmányunk felolvasásával.

A „Hungaria“ Szerdahelyiről kicsinylő bírálatot közölt. Ugy kell neki, mért nem lép fel a nemzeti színházban „Ó tu lieber Ágoston“-nal, úgy aztán majd csak megdicsérné a „Hungaria“ is tán.

Sok jó szinpadi jelenetet nevetett már meg a közönség, de még mindig merülnek fel újak. Vasárnapon a „Szigetvári vértanúk“-at adták vidéken; igen fényes kiállítás volt rendezve. Az elesettekül helyezett városi hajdúk közé hullott a rakéta, és midőn egynek a dolmányát már perzselni kezdte, fölugrik halottaiból, és nagy mérgesen söpörve kezével a szikrákat, hangosan kezd szavalni ilyenképen: „A fene égeti magát össze két hatosért!“

Az ujdonsült román ügyvéd Pestről hazakerülvén, a vidéken körutat tett, egy helyen a falusi bírónál produkálni akarván magát, elkezd cifra új románsággal nagy prédikációt tartani. Midőn bevégezte beszédét, mondja neki románul a bíró: „Igazán szépen megtanult fiskárius ur *németül* azon a Pestyen.“

Egy poéta sopánkodott, hogy a legjobb versei nem láthatnak napvilágot, mert a lapokból a sajtóhatóság kitörli. Pedig nincs igaza a collegának, mert az illető szellemszikrák menet virágozva, jövet pedig szépen megveresplajbászozva hurczoltatván pilátustól a golyótaig a szolgálat tevő hivatalbeli tisztviselő szolgálta által, csakugyan két izben is látott igazi napvilágot, az utcán és utban.

A korona kávéház zsölyeszékében egy ur mellett ismerőse nagyot aluván, a mint fölébredett, távozni akart. Az ébrenlevő így szólta meg: „no pajtás, mi jól kibeszélgettük magunkat, most már mehetsz isten hírével!“

A közös delegációkban.

(Folytatás és vége.)

Magyar Miska és Német Miska a *fizetési quótát* kiszámítják.

— No, a melyikünk többet emel!

Magyar Miska és Német Miska a *közös védelmet* elintézik.

N. M. — Hanem aztán ki ne üsd a szememet hátulról!

M. M. — Te meg ne az én oldalamat döföld azal a puskatussal!

Magyar Miska és Német Miska az *államadósságot* hozzák rendbe.

Magyar Miska és Német Miska a *közös pénzügyi* miképpen való rendbehozatala iránt beható tárgyalásokba ereszkednek.

A közös delegációkban.

Joga lévén mind a két fél delegációjának a közös ministert meginterpellálni;

A közös miniszter megnyugtató válaszzal szolyál az interpellációk ra.

Korrajzok.

I.

Tromfot tromffal.

Gerei és Laksai fiatalkori jó barátok voltak, s azok is maradtak, bár később a nyilvános életpályán a politikai nézetkülönbség az elsőt az akkor ugynevezett *maradó*, az utóbbit a *haladó* párthoz fűz. Mindkettőnek becsületére ki kell mondanuk azon igazságot: hogy bár tisztválasztásoknál más zászló alatt harcoltak, — a megye zöld asztalánál egymás véleményét a legélesebben támadták meg: mindez barátságos viszonyaik közt válszfalt nem vont.

A forradalom után — midőn az absolut rendszer minden politikai életmozgalmat elfojtott, az egész világ azt hitte, hogy a két jó barát, de politikai ellenfél, egymásnak politikai színezetű tetteit figyelemmel kísérni nem fogja, s erre alkalmuk sem leend. Csalatkozott.

G., midőn tudomására jött, hogy L. barátja saját kényelmes uri lakából kiköltözött, — azt az ugynevezett járásbiróság, adószedő hivatalnak, más két házát pedig a zsandároknak, finczoknak bérbe kiadta, ma-

gát egy szűk, kényelmetlen házba szorítá, — elindult nevezett barátja látogatására. Négy lovas fogatával egy fordulatot tön a kiirt hivatalok helyiségén, fennszóval olvasá az épületek homlokzatán, a kétfejű sas alatt levő: „Steueramt, K. K. Gensdarmrie Kaserne, Finanz Wache“ feliratokat, s mindenütt zajos lármával tudakozván barátja hol tartózkodását, hajtattott annak akkori lakásához.

Itt a kölcsönös üdvözlés, baráti kézzsoritás után először elkezdett a lapokra panaszkodni azért, hogy azok a napi eseményeket hiven és pontosan nem közlik; azután barátja ellen azon neheztelését nyilvánítá: hogy őt többféle hivatalba lett kinevezéséről nem értesíté; — s csak most, midőn baráti látogatást volt teendő, barátja több házának homlokzatáról volt szerencsége olvashatni, hogy a járás mindent tehető hivatala ő benne és nála öszpontosított.

L. a humoros észrevétel okozta nehézségét titkolva, mosolyogva válaszolt: hogy ő hivatalt nem vállalt, vállalni a mostani kormány alatt nem is fog; hanem házait a városban állandósított járásbeli hivatalnoknak

bérbe kiadta; mert mint régenten Vespasianus nagy bölcsen állitá: „lucri bonus odor e qualibet re,“ — a haszonnak, bár honnan kerüljön, kellemes a szaga.

— Tartok tőle barátom — jegyzé meg G. — hogy ha az anyagiságon annyira kapkodó civilisatio, orrodát annyira kezdi csiklandozni, — az egyéb érzéseiden is rövid időn nagy hódításokat teend.

Laksai szótlán, de nehéz szívvvel rakta zsebre a csipős megjegyzést, — sokáig kellett alkalomra várnia, míg a kölesönt visszafizetheté. — Jó időre a történetek után a magyar kancellár, a bécsi polgármester lakomáján poharat emelt azon magyar emberek egészségére, kik a reichsrathban megjelenendnek. Igaz, akkor, és még eddig a koczeztantásra senki sem szállott oda; de megkezdődött az új főispánok kinevezése: G. is kinevezetett.

Az ünnepélyes beigtatáskor a tisztelgő küldöttségek után, L. is megjelent ő méltósága előtt; örömét nyilvánítá a magas és fényes kitüntetésen, s ahhoz következő jó kívánságot csatolt:

„Adjon a Mindenható méltóságodnak elég erőt teendőit végezhetni, szive se érezzen nehéz nyomást, midőn oly rendeleteket hajtand végre, melyeket a régi jobb időkben tanult honi törvények, alkotmányelleneseknek tüntetnek fel!“

— Értelek — válaszolt a méltóságos ur, — de, mint ezelőtt, váltsunk pár barátságos szót. Ne kárhóztass kihallgatás nélkül. Igaz, a törvényes állapot nincs jelen. A kormány időközi intézkedéseit tekintsétek a jó, üdvös, hasznos szempontjából, — rendeleteit, mint a a törvényes állapotról előkészítő eszközöket. Máskor is mondtam, most is ismétlem azon meggyőződésemet, hogy abnormis állapotból a kiindulási pont normalis nem lehet; és én meghajlok azon emberi lény bölcsesége előtt, kinek felfedezni sikerült a vizen száraz lábbal átmehetni.

— Én csak attól félek — jegyzé meg bucsuzás közben L. — hogy az említett abnormis állapotok közt még valaki méltóságod hivatalos állását is abnormisnak keresztelheti el.

— Várj kujon — szólt a távozó után nagyot szippantva, semmi esetre sem fogok adósod maradni.

Ő méltóságának nem is kellett oly hosszasan várakozni, mint L. barátjának. A hírneves, — a magyar alkotmányos életben egyetlen azon „ad hoc“ névvel címzett gyűlés után, — mely megyék nélkül is országgyűlést tudott teremteni, — a G. kormányzása alatti megyében is megkezdődtek a választási mozgalmak; ennek egyik kerületében L. követjelöltül fellépett. Fellépését a főispán nem gátlá, sőt a járásbeli hivatalno-

kok mind a fellépő érdekében működvén, egész bizonyossággal lehet következtetni: hogy megválasztását elősegíté.

A pest-városi ködös és nehéz lég a választott képviselőre nem a legjobb hatással lehetett, mert felmenetele után kevés időre, egészségi tekintetből a háztól engedélyt kért kénytelenített. Hazaérvén, a megszokott kényelem és kör, pár nap alatt képviselőnk felüldíté: hozzáláthatott gazdasága rendezéséhez, más foglalkozásokhoz; sőt a helységén keresztülmenő, ugynevezett államutvonalon levő hidak, gátak kiigazítását is, árlejtésen felvállalta; az ezekhez szükséges fákat, saját felügyelete alatt vágatá, s faragtatá.

A karácsoni ünnepekre a megyébe visszatért főispán L.—it egyik építendő hidnál a padlók faragása mellett találta; örömét nyilvánítá a felett: hogy már barátját talpon, s egészségesen láthatja; azután kérdezé: „mivel foglalkozik?“

— Csak azzal — felelt L. — rámutatva az építendő hidra, hogy méltóságod az én bölcseségem előtt, melynek felfedezni sikerült, miként kell a vizen száraz lábbal átmenni, meghajolhasson, — mint ezt méltóságodnak pár évvel ezelőtt nyilvánítani szives volt.

Mosolyogva válaszolá erre ő méltósága:

— Ezt nem tehetem barátom, mert a bevégzett építés árát nem én fogom utalványozni, hanem majd Budán, az építkezési igazgatóság valamelyik tagja; — az, mig az utalványt irandja, meghajolni fog. Egyébiránt figyelmeztetek: hogy ebben a nedves és ködös időben vigyázz az egészségedre, mert oly náthát kaphatsz, mely miatt a ház engedélyének egy hónappali meghoszabbítását kérni kénytelen leendesz, — pedig a sokáig otthon időző képviselő tüszszentésére választói nem igen szivesen mondanak „prosit“-ot.

II.

Melyik mondott igazat ?

Nem régiben a város ügyeit személyesen elintézendő, az n. n. i főispán P. megjelent. Az ügy elintézése után a méltóságos ur a jelenvolt előljárókkal néhány barátságos szót váltott a napi események, politikai tárgyakról. Többek közt azzal vigasztalá őket, hogy már az alkotmányosság hajnala pirosulni kezd. Nehogy pedig a magas nyilatkozat tulságos reményekre jogosítsa hallgatóit, mindjárt e nyilatkozathoz következő megjegyzést tön:

„Ne gondolják önök, hogy régi alkotmányunk lép újra életbe; azt képzeljék úgy, mint ezt az asztalon levő poharat, mely az asztalnak minden oldalról erős mozgatója közben a földre hullt, s eltört, — az eltörés után hasznavehetlenné vált; azonban e pohár helyett

asztalunkra csészét vagy más cserépedényt tenni nem engedünk, hanem új öntetű, a kor izlésének megfelelő más poharat.“

„Engedelmet kérek, méltóságos uram — szolt közbe egy régi táblabírószabásu egyéniség — a mi alkotmányunk nem hasonlít azokhoz az üveg poharakhoz, melyeket cseh, morva, vagy osztrák hutákban fűznek; hanem azon legnemesebb érzeből készült billikombhoz, melyből őseink az első fejedelmválasztáskor a nagy áldomást itták, — legyen bármily zivataros idő, az el nem fog törni mindaddig, míg az utódok az első fejedelmválasztáskor tett összerződés feltételeit emlékkükben tartják.“

Borkoresolyák.

Egy pap hallván valamely hívét nagyon káromkodni, üdvös példa fölhozása által vélé őt ettől elszoktatni, s szépen elmondá szent Vendel — mint szinte pásztornak életét, hozzávetvén, hogy soha nem káromkodott. Jól lehet, szinte barmokat örzött, mint te.

— Igen ám — válaszolt a megintett — nem csoda, hogy nem káromkodott; mert hát akkor nem volt ám minden barázdának más ura, mint most; szabad volt az egész határ.

A sok furcsaságáról nevezetes P—nyi, a többek közt egyszer egy árverésen volt jelen, hol a többi eladandó tárgyak közt egy játszó-asztal is kiállított ki. P—nyi licitált a kártya-játszó-asztalra halálíg. Mikor aztán szörnyű áron a nyakán maradt, kezdte a fiókjait nézegetni, hogy hol van hát a „Werk“-je, s hány darabot játszik?!..

— Térjen ki az ur az utból, mert mi az uraság borát szállítjuk! — kiabálnak a kocsisok Sz. ügyvédnek, ki épen ptyókosan ballagott haza az urasági koresmából.

„Azért se térek ki! — kiált vissza Sz. — mert én is az uraság borát szállítom.“

Tüzesen feleli a vizsgánál a kis pap: „fecit tabernaculum unum.“ Tanárja dühös ember lévén, rákiált: „mer...“ A clericus egész nyugalommal folytatja: „tibi unum...“

A göcseinek ellopták a lovát, mit másnap följelentett. Midőn hazajöttekor feleségét a veszteség felett siránkozni látta, így vigasztalá:

„Ne sirj asszony! majd megfogják az urak dróton!“ (telegraf.)

„Na Pista! tegnap telt el az inasi esztendő, most már legény vagy, mától fogva szabad neked is pipázni, nesze egy szivar, gyújts rá!“ — mondá a csizmadia a felszabadult Pista gyerekekhez.

„Köszönöm majszter ur, le akarom magamat szoktatni a pipázásról.“

„Hozd be azt a zab“ — mondá a német katona egy fiuhoz.

A fiu beviszi neki a zabot.

„Nem ez a zab, másik zab; no látom, a te apád soha sem volt ló.“ (A zablát kívánta. Apádnak soha sem volt lova.)

Tudományát hánytorgatta egyvalaki, s állítá, hogy ő bármely tárgyból professor lehetne, s tarthatna előadásokat. Egy a hallgatók közül így egészíté ki szavait: „igen, recreatioi napokon.“

Vizsgálat alkalmával thesist huzván a diák, nagy lassan kezdé kigöngyölíteni, s miként a kártyát, megfűvá és gusztirozá. Föltűnik végre a 23-as szám a thesisen, — „troppa!“ szólott hirtelen a diák.

— Mi lesz a németből holta után?

— Tót. (Todt.)

— Mért van annyi tudós a németeknél.

— Mert a németnek valamennyi leánya „doctor“ (Tochter.)

Egy fősvény gazdasszony többnyire csak sóba — vizbe főtt ételt szokott eselégeinek adni. Midőn egy izben szántó szolgáljának csuszát küldene, az megizlelvén, így szól az ételt hozó fiuhoz:

„Nem hallod Peti a beszédet e tálban?“

„Minő beszédet?“ kérdé Peti.

„Hát — folytatá — az alsó csuszák a mindenszentekre kérik a felsőket, juttatnának nekik csak egy csöpp zsirt, s a felsők a szent háromságra esküsznek, hogy nem láttak egy csöppet is.“

— No kis fiam — kérdi a tanító vizsgálatkor egy apró diáktól — melyik fa merül legkevésbé a vizbe?

— A dugófa.

— Gondolkozzál csak egy kissé, van ennek más neve is.

— Az igaz, — mondá a fiu örömmel, — magyarul úgy híjják, hogy *stopli*.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM Aduttot! Aztán csak min-
dig aduttot!

— — (Hát csak mégis megkaptuk a minisztereket?) Meg. (Mind a kilenczet?) Az az, hogy hét szimp-lát, meg egy duplát.

— — (Miért késtek olyan soká azok a magyar miniszterek a hazajövetellel?) Mert azt kívánták tőlük, hogy még a 67-es munkálaton túl is engedjenek valami. (Én is voltam már olyan esküvön, a hol a vőle-gény mindenét odamóringolta a menyasszonynak, de az anyósa csak váltig erőltette, hogy még azon felyül száz forintot írjon a móringlevéibe.)

— — Találd ki, hol van a legtöbb nyugalom az egész világon? (A tenger fenekén.) Ott nem, mert ott a czápák ficzánkolnak. (Hát a föld alatt.) De isz ott a föld alatt ősi tűz működik. (No hát a holdban.) Hisz az meg egyre változik. Hát megmondom én. Ausztriában van a legtöbb nyugalom, mert annyi „nyugalomba“ helyeztetett hivatalnok nincs az egész világon, mint itten. Először nyugalomba helyezték a Bach embereit, azután nyugalomba helyezték Schmerlingeket, s most már következik a magyar provisorium hivatalnokainak nyugalomba helyezése. No már aztán mi nálunk nyugalmassa bb nemzetet nem is lehet képzeln.

— — (Hát az idén mégis csak meglesz a koroná-tzió?) Meg ám, azt mondják, hogy júniusban, de az Eszterházy herceg koronatzionális gyémántjait nem látjuk meg akkor, mert azokat épen most kótyavetyélik a londoni vásáron.

— — (Hát Magyarország czimere nem szenved

valami kis változást ebben az új korszakban?) Fur-csákat jut eszedbe kérdezni! Már hiszen a négy folya-mot nem disputálhatja el tőlünk senki; hanem a négy mezőt aligha el ném viszik az államjebuzeusok; a hár-mas halmot is félttem, hogy elcsípi valami belga ban-kár, hanem a kettős kereszt csak megmarad nekünk.

— — Egy nagy külföldi hírlap azt a hirt hozza, hogy a híres magyar historikus *Palaczky* engedélyt nyert száműzetéséből Magyarországra visszatérhetni. Aztán azért legyen az ember híres cseh historikus, hogy mikor ötven esztendeig folyvást ócsárolta a ma-gyarokat, ötvenegyedekben az europai publikum el-fogja híres magyar historikusnak.

— — (Hát Romániában megint új minisztervál-ság készül?) Az lehetetlen. Csak *régi* miniszterváltság készülhet; mert már ott minden ember volt miniszter tiz esztendő óta, s így ott *új* minisztert kapni phizikai lehetetlenség.

Párbeszéd.

Mindenváró Ádám. Hát elviszi az — angyal — a finczkomizáriust a nyakunkról?

Zebulon. El am.

M. Á. Hát ültethetek már most dohányt szaba-don?

Zebulon. Ültethez am, de ugyan iparkogy am a dohányodat be izs takarítani, míg a finczkomizarust megint vissza nem hozza az — angyal.

Az „Üstökös“ telegrammja.

Páris. Napoleon trónbeszédéből. — „Urak! — Nagy itt a békesség. — Oroszországgal jó barátság-ban vagyunk. — Mexicóban rendben hagyunk mindent. — Anglia örül, ha nem bántják. — A bur-kusoktól nem kell félni. — Ausztria velünk tart. — A pápa áld, hogy eljöttünk onnan. — Az olaszok-nak nincs pénzük. — A Töröknek kutya baja. — Candiát most pacificálják. — Mindenki szeret ben-nünket. — Annálfogva adjatok még ötszázezer ka-tonát.“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Orszáugút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*